

Nr 843

Av herr **Nordgren m. fl.**, om tillämpning av upphandlingskungörelsens bestämmelser på kommunal upphandling.

(Lika lydande med motion nr 670 i Första kammaren)

Upphandlingskungörelsen från år 1952 stadgar ett formbundet förfarande för större delen av den statliga sektorns upphandling. Kungörelsen tillkom för att »förbilliga, rationalisera och standardisera» den statliga upphandlingen. Huvudprincipen skall vara att statens inköp skall ske under fri och öppen konkurrens mellan olika anbudsgivare där det objektivt bästa anbudet skall vara utslagsgivande. I sammanhanget är det angeläget att samtliga intresserade företag ges möjlighet att inkomma med anbud. En ekonomiskt ofördelaktig uppgörelse måste i sista hand betalas av skattebetalarna varför hushållning med allmänna medel här liksom i andra sammanhang ter sig angelägen.

Under senare år har utgifterna för den kommunala upphandlingsverksamheten överstigit de motsvarande statliga utgifterna. Av denna anledning — och för att garantera bästa möjliga hushållning och utnyttjande av resurserna — borde även en upphandlingskungörelse beröra de kommunala myndigheternas uppköp och investeringar.

Trots att särskilt stadgade normer inte finns torde det övervägande antalet upphandlingar inte bli föremål för någon kritik. Avsaknaden av formella regler kan medföra osäkerhet i de kommunala myndigheternas handläggning av ärendena samt att kommunala medel inte användes på effektivaste sätt. I de fall där en kommunal myndighet frånsett konkurrensprincipen inte träffat det för kommunen bästa beslutet är det svårt för de inblandade parterna och allmänheten att utan givna riktmärken och normer stödja sina besvär. Som fallet nu är kan företagare känna sig otrygga vis à vis både anbuds förfarandet och den ekonomiska och kvalitetsmässiga grunden för beslut.

Under vissa omständigheter kan andra näraliggande ekonomiska intressen möjligen beaktas vid anbuds förfarandet. Sålunda borde den försämrade arbetsmarknadssituationen komma i beaktande vid upphandling. Det torde vara tänkbart att ett område med sysselsättningssvårigheter engagerar egna industrier, varigenom eventuella sysselsättningssvårigheter mildras. Det samma torde kunna anses vara fallet rörande landet i dess helhet gentemot producenter i utlandet. Ifrågasättas kan om en besparing genom anbud och

